

HAI BÀI TẠ ƠN

Đỗ Văn Trọn

Bài Tạ ƠN Thứ Nhất

Nhiều năm qua, vào dịp Lễ Tạ ƠN tôi đều viết những dòng tạ ơn để tri ân. Có thể con người tôi chất chứa nhiều tình cảm, và lòng tôi, lúc nào cũng mang nặng những ân tình. Nên không ngoại lệ, mùa Tạ ơn năm nay dù công việc đã chiếm hết thời gian, tôi vẫn có bồn phận bày tỏ những tình cảm thân thiết đến mọi người.

Thông thường khi viết về tạ ơn, tôi cũng như mọi người đều bắt đầu bằng những dòng tạ ơn. Tạ ơn những tốt đẹp đã đem đến cho mình, cho người. Nhưng tại sao chúng ta không tạ ơn những gian dối trong cuộc đời? Chính những sự việc đó đã cho chúng ta nhận thức được rằng, cuộc sống này còn có chân phương.

Thử làm một việc cụ thể, mỗi ngày chúng ta bỏ vào hai cái lon những cọng cỏ và những cọng chiếu. Cọng cỏ thể hiện điều xấu, cọng chiếu thể hiện điều tốt. Thời gian tính lại có bao nhiêu cọng chiếu nói lên điều tốt, hay chỉ là một lon cỏ mục với tất cả những điều xấu. Bản tính của con người là chạy theo những cái tốt, cái đẹp. Nhưng mâu thuẫn thay, cái xấu lúc nào cũng vây quanh lấy mình, trong lòng chúng ta đầy những bóng đen đang ẩn nấp rình rập. Xã hội lúc nào cũng lên án những con người xấu, những con người ti tiện nham hiểm. Cái không may cho một con người khi bị xem là một người xấu đáng nguyên rủa. Nhưng chúng ta có bao giờ nghĩ sẽ kéo họ ra khỏi vũng lầy, tẩy rửa những vẩn đục đang giết dần cuộc đời họ. Cũng dễ hiểu thôi, bởi vì chúng ta không phải là thánh nhân, nhưng lòng vị tha sẽ là một phương cách hóa giải những oan khiên tàn nhẫn.

Chúng tôi không khác gì mọi người, lòng dạ ẩn hiện, những u mê ám chướng. Khoác lên người một phong cách cao thượng, tô điểm bằng hào quang. Rất thường tình. Rất người, để bám lấy, để chạy theo một nhân cách sống. Và vì thế, chúng tôi phải tạo cho mình một phương hướng sống. Bản thân của mình đã không hoàn hảo thì chúng tôi không có quyền gây phương hại đến người khác.

Càng làm việc, càng tiếp xúc, càng đi sâu vào ngành truyền thông, chúng tôi càng ý thức được nhiệm vụ, trách nhiệm và thế nào là phục vụ cho mọi người. Nhờ vào lòng tin tưởng nơi khối người thàn lạng, chúng tôi đã ngẩng mặt, để bày tỏ lòng biết ơn của chúng tôi đến những nhỏ mọn trong đời sống, hay nói đúng hơn là chúng tôi xin được tạ ơn, tạ ơn, những tị hiềm, những vu oan giá họa, tạ ơn những tiếng đời đến với chúng tôi. Có người mặc chiếc áo rách thì chúng tôi mới biết cái áo của chúng tôi còn lành lặn. Có những người đói khổ, thì chúng tôi mới biết, ít ra bữa ăn thường nhật cũng vừa đủ no, đủ nuôi dưỡng chúng ta hằng ngày.

Chúng tôi muốn tạ ơn tất cả mọi điều, tạ ơn, tạ ơn, và tạ ơn. Những sự việc đã đẩy đưa chúng tôi khiến đôi khi bị lệch lạc, nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn đứng vững. Và tạ ơn đến quý vị, cảm ơn những điều xấu để chúng tôi biết soi bóng, biết nhận ra những tốt đẹp rất cần thiết cho đời sống này.

Cuối cùng chúng tôi muốn tạ ơn, tạ ơn cộng đồng này đã cho chúng tôi được hít thở những hương thơm ngào ngạt của tình thương, đã cho chúng tôi giữ vững được niềm tin. Tạ ơn những thánh giả, những bạn đọc, những khán thánh giả, những thân chủ quảng cáo đã giúp chúng tôi chu toàn trách nhiệm truyền thông. Tạ ơn những anh em cộng sự, tạ ơn những giọng đọc của những xướng Ngôn Viên, tạ ơn những bài viết, những bản tin ấp ủ tình người mang nhiệm vụ của một người truyền thông, tạ ơn những anh em kỹ thuật đã tận tình với công việc. Một lần nữa, chúng tôi xin được tạ ơn toàn thể cộng đồng người Việt đầy thân thương.

Bài Tạ Ôn Thứ Hai

Ngày tháng đã được mở ra, đời sống hãy khẳng định cho mình đường ranh. Biên giới ở bên này, bên kia là sự phân chia. Hành trang cho một người, gói gém, trao trọn. Ngày tháng, những ngày đã đến cho Mùa Lễ Tạ Ôn, ngày tháng của những hương sắc, điểm đến. Con thuyền rong ruổi đã dừng nơi bến đậu, vườn hạnh phúc đã thơm ngát, ngào ngạt. Hương của hoa, hoa đã nở giữa hồn người viễn xứ. Cõi yêu thương đang khởi tấu ngân nga, thánh thót những cung bậc dào dạt, những cảm xúc dâng đầy. Ngày Lễ Tạ Ôn, những con người đã tìm ra Vùng Đất Hứa. Ngày Lễ Tạ Ôn, trời đất đã giúp cho đoàn người đặt chân đến vùng đất này. Những người đầu tiên đã khám phá vùng đất trù phú và khởi sự xây dựng. Vùng đất hôm nay, đang là một nước phồn thịnh nhất thế giới, vùng đất yêu dấu mà ta đang có mặt. Hơn thế nữa, chúng ta đã gặp nhau tại nơi này.

Anh muốn viết lên những dòng chữ, không những chỉ để tạ ơn trời đất, tạ ơn những con người đầu tiên tìm thấy vùng đất hứa, mà chúng ta còn phải tạ ơn nhau, tạ ơn tình yêu, những gì chúng ta có nhau:

“Ôn em, thơ đại từ trời
Theo ta xuống biển, vớt đời ta trôi
Ôn em dáng mỏng mưa vời
Theo ta lên núi, về đời yêu thương
Ôn em, ngực ngải môi trầm
Cho ta cỏ mặn, trăm lần lá ngoan
Ôn em hơi thoảng chỗ nằm”
(*Thơ Du Tử Lê*)

Mùa yêu thương của chúng ta, Yêu Dấu! em hãy thấp rục ngọn nến, sáng tỏ, soi rõ tấm lòng trong suốt của anh. Yêu Dấu! hãy cùng ta bước lên những đòi mộng, hãy cho nhau thật nhiều, nhiều hơn nữa! Định mệnh đã đem đến cho chúng ta sự ràng buộc, thì chắc định mệnh sẽ không khắc khe bắt chúng ta rời nhau. Giận hờn nào rời cũng nguôi đi, anh ví chúng ta như vùng đất bồi. Mỗi ngọn sóng đến mang theo những phù sa bồi đắp, mỗi lúc, mỗi thời gian, lớp lớp ngọn sóng xô sẽ đắp dần, đắp mãi, đắp đầy để tạo thành những cồn cát đầy ấp tình yêu của chúng mình.

Chúng ta đã không thể rời nhau một ánh mắt, một vòng tay thì liệu Yêu Dấu và Ta có đủ can đảm để chấp nhận sự cách biệt chia ngăn không? Hiểu nhau như thế nào, oán trách có xua đuổi

được muôn phiến không, hình dung đi. Phân rõ những gì mình có nhau, anh đã làm được những gì, Yêu Dấu đã làm được những gì? Có phải chẳng là cả hai chúng ta đang làm được tất cả. Một người thủy thủ bơi giữa đại dương nhiều ngày, điều đó cũng đáng kinh ngạc. Một người không biết bơi, không có một cái phao để bám víu, nhưng họ đã vung tay, đạp chân cố gắng bơi qua một giòng sông, thì đó mới là điều đáng kinh ngạc hơn. Ngày hôm qua, mình đã làm một điều tốt, nhưng có thể hôm nay mình sẽ làm điều khác tốt hơn. Yêu Dấu, giữa đêm xanh chuốt lọc, gió reo như sáo, lá rung như đàn, ý nghĩ về một cuộc hành trình đã có từ trong anh, cánh cửa đã mở, anh muốn bước vào, chọn lựa cho mình một cuộc sống, định đoạt cho mình một con đường. Khép lại, để nhìn thấy những thăng hoa, một góc thiên đường, đời sống hiện hữu biết chừng nào.

Đời sống biết bao là ý nghĩa, chỉ tại chúng ta không hiểu hết mà thôi. Cơ hội không phải tự nó đến, mà chúng ta phải tìm, phải tạo ra. Một người thợ mộc, họ muốn có được một mặt bàn bằng phẳng, họ phải bỏ công bào chuốt mới có được. Nỗi buồn bao giờ cũng là một lỗ hổng, chúng ta cần trám lại, bịt kín lại.

Viết những lời yêu dấu trong mùa yêu thương. Ngày Lễ Tạ Ôn được gửi đến những nỗi niềm. Tình yêu chúng ta đã có nhau, những đờn đau đã ra đi, chìm sâu, những hân hoan đã đến, ước mơ đã chớm nở, hãy gìn giữ, hãy vun trồng và nuôi dưỡng như máu xương đã hòa nhập trong cơ thể chúng ta.

Mùa yêu thương, Lễ Tạ ơn, nói với Yêu Dấu, những gì là mãi mãi.

Đỗ Văn Trọn